

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Gf.II.20.091/2023/7.

A felperes: Felperes1
(cím2)

A felperes képviselője: dr. Szele Ferenc kamarai jogtanácsos
(cím7)

Az alperes: Alperes1
(Cím1)

Az alperes képviselője: Dr. Németh Renáta Ügyvédi Iroda
(cím12;
ügyintéző: dr. Németh Renáta ügyvéd)

A per tárgya: Cstv. 33/A. § szerinti felelősség megállapítása iránti per

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék

7.G.40.005/2021/96.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes, 98., 100. sorszám

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000,- (húszezer) Ft másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg az állam javára az illetékes adó- és vámhatóság felhívására 48.000,- (negyvennyolcezer) Ft feljegyzett fellebbezési illetéket.

A fellebbezési illetéket 60 napon belül az állami adó- és vámhatóság 10032000-01070044-090600018 illetékbevételei számlájára kell megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetése során jelen bíróság megnevezését, bírósági ügyszámát, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát (jelét) közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felszámolási ügy adósal-nek (a továbbiakban adós) az alperes volt az egyedüli tagja és ügyvezetője 2010. november 23-tól. Az adós ellen indult felszámolási eljárás kezdő időpontja 2015. szeptember 14.

[2] Az adóhatóság a 2011. július 31. – december 31. közötti időszakra áfa adónemben lefolytatott vizsgálat eredményeként a 2012. július 25-én meghozott 9520378570 számú határozatában az adós terhére 1.846.000,- Ft adókülönböt, 6.113.000,- Ft adóbírságot és 62.000,- Ft késedelmi pótlékot állapított meg. A határozat indokolása szerint az adós társaság az általa kötött adásvételi szerződések alapján vételárfizetési kötelezettségének nem tett eleget, ezért az eladó által kiállított számla alapján adólevonási joggal sem élhetett volna. A 2012. augusztus 28-án jogerőre emelkedett határozatot megelőzően az adóhatóság már korábban végrehajtási eljárást kezdeményezett adótartozás miatt az adóssal szemben. Az adós számláját vezető pénzügyi intézet a beszedési megbízást 2012. április 2-án fedezethiány miatt visszautasította. A 2013. március 13-ai végrehajtási helyszíni eljárás eredménytelenül zárult. A végrehajtás az adós felszámolásának elrendelésére tekintettel szűnt meg. Az adóhatóság követelését a felszámoló 18.906.556,- Ft összegben vette nyilvántartásba.

[3] Az adós társaság 2012., 2013., 2014. évi és a 2015. tört évi beszámolója alapján az állapítható meg, hogy 2012-ben a cég még 101.727.000,- Ft forgóeszközzel rendelkezett, rövid lejáratú kötelezettségei pedig 93.670.000,- Ft-ot tettek ki. 2013-ban a rövid lejáratú kötelezettségek összege 102.284.000,- Ft-ra, a forgóeszközök értéke 94.901.000,- Ft-ra, 2014-ben a rövid lejáratú kötelezettségek összege 90.247.000,- Ft-ra, a forgóeszközök értéke 37.709.000,- Ft-ra; a 2015. tört évben a felszámolás elrendeléséig a rövid lejáratú kötelezettségek összege 68.666.000,- Ft-ra, a forgóeszközök értéke 317.000,- Ft-ra változott. Az alperes az adós egyedüli tagjaként és képviselőjeként annak ellenére, hogy a társaság saját

tőkéje már 2013-ban negatív volt, nem tett semmilyen intézkedést a veszteségek csökkentése érdekében, nem képzett céltartalékot és nem tett lépéseket a társaság megszüntetésére, e magatartás eredményeként a felszámolás elrendeléséig a társaság rövid lejáratú kötelezettségei 217-szeresen meghaladták a rendelkezésre álló forgóeszközök értékét.

[4] A törvényszék megállapította azt is, hogy az alperes a csődeljárásról és felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeinek teljes körűen nem tett eleget, mivel a felszámolást megelőző analitikus és főkönyvi nyilvántartásokat, leltárokat, főkönyvi kivonatokat nem adta át a felszámolónak.

[5] A Szombathelyi Törvényszék az adós felszámolása során a 2020. szeptember 1-én kelt 5.Fpk.66/2015/24. számú végzésében az adós gazdálkodó szervezetet bankszámláival együtt megszüntette, a felszámolási eljárást befejezetté nyilvánította. A felszámolási zárómérleget és vagyonfelosztási javaslatot jóváhagyta. Megállapította, hogy a képviselői hitelező részére a Cstv. 49/D. §-a alapján megtérült 1.711.522,- Ft-ot meghaladóan a bejelentett hitelezői igények kielégítetlenül maradtak. A felszámolást befejező végzés 2020. szeptember 23-án emelkedett jogerőre.

[6] Az alperes Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megalapozó fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet 2012. április 16-án következett be, mert annak szubjektív feltételeként az alperes ezen a napon értesült az adótartozás behajtására irányuló inkasszó eredménytelenségéről. Megállapította a bíróság, hogy az adós közzétett beszámolóit, valamint a perben kirendelt igazságügyi szakértő véleménye és annak kiegészítése alapján a 2012. évben az adós társaság vagyronvesztése 100%-os volt, 2013-tól kezdődően a társaság bevételszerző tevékenységet nem folytatott, emellett veszteségeit tovább növelték a működési költségek és egyéb ráfordítások. A bevételekhez kapcsolódó tranzakciók összevontan nem hoztak nyereséget, mert a ráfordítások meghaladták a nettó árbevételt. Az igazságügyi szakértői vélemény megállapítása szerint a 2012-ben kialakult eladósodottság növekedését a kirótt jogkövetkezmények nagyrésztben fokozták, azonban ezt követően az adós társaság vezetése üzleti döntéseivel súlyosbította a cég pénzügyi, jövedelmi és vagyoni helyzetét, ezzel rontották a hitelezői veszteségek elkerülésének és csökkentésének esélyét. A könyvelési bizonylatok hiánya miatt az már nem állapítható meg, milyen konkrét gazdasági tranzakciók, jogügyletek eredményezték, hogy a 2012. évben 73.057.000,- Ft összegben nyilvántartott követelésállomány 2013. évben 66.689.000,- Ft-ra, 2014-ben a felszámolás elrendeléséig nulla forintra csökkent. Az adós a gazdasági aktivitását, bevételt szerző tevékenységét 2012. évet követően megszüntette.

[7] A felperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdésére alapított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az adós társaság fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően az alperes ügyvezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek elsődlegessége alapján látta el, és ezáltal az adós társaság vagyona 23.406.764,- Ft-tal, valamint további 7.562,31 euróval csökkent és ezzel összefüggésben a hitelezők követeléseinek teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. Arra hivatkozott, hogy az alperes a felszámolás elrendelését követően nem tett maradéktalanul eleget a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeinek. A 2015. tört évi beszámolót pedig késedelmesen helyezte letétbe, ezért a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelem fennáll. Állította, hogy az adós fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete 2012. január 19-én következett be, mert a

társaság ezen időpontban lett volna köteles az adóhatóság felé fennálló kötelezettségei teljesítésére.

[8] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Vitatta, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelem fennállna, álláspontja szerint a felszámoló nyilatkozataiból, a felszámolási eljárás iratanyagából az állapítható meg, hogy a Cstv. 31. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségeit teljesítette, a vélelem megállapíthatóságára pedig nem nyújt alapot az, hogy a 2015. tört évi beszámolót késedelmesen helyezte letétbe és intézkedett annak közzététele iránt. Állította, hogy az adós működése a keresetben hivatkozott adóhatósági határozat miatt lehetetlenült el. Az alperesnek lehetősége sem volt arra, hogy a végrehajtás alá került adósi vagyont piaci módon értékesítse. A felperes által engedélyezett részletfizetéssel a társaság nem tudott élni, ugyanakkor az alperes a rendes gazdálkodás körében mindent megtett annak érdekében, hogy a hitelezői igények kielégíthetők legyenek.

[9] Az elsőfokú bíróság a 6. sorszám alatti, a Győri Ítéltábla Gpkf.II.25.292/2021/2. számú végzésével helybenhagyott végzésével az alperest vagyoni biztosíték nyújtására kötelezte.

[10] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes az adós vezető tisztségviselőjeként az adós gazdálkodó szervezet fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetének bekövetkeztét követően vezetői feladatait nem a hitelezők érdekeinek figyelembevételével látta el, és ezzel okozati összefüggésben a társaság vagyona 23.406.764,- Ft-tal és 7.562,31 euróval csökkent, és a hitelezők követeléseinek kielégítését ezen összeg erejéig megghiúsította. Az ítéletének indokolásában megállapította, hogy a Cstv. 83/E. § (helyesen: 83/R. §) (4) bekezdése alapján a kereset elbírálására a Cstv. 2017. évi XLIX. törvénnyel módosított 33/A. §-át kell alkalmazni. A törvényszék felhívására az adós volt felszámolóbiztosa úgy nyilatkozott, hogy az alperes az adós iratanyagát iratjegyzék nélkül küldte meg a felszámolónak, az iratanyag az időmúlásra figyelemmel részben selejtezésre került, így a felszámoló arra nem tudott egyértelműen nyilatkozni, hogy a 2011-2015. évekre vonatkozó főkönyvi katonokat és analitikus nyilvántartásokat az alperes átadta-e számára. Emellett azonban a felperes által csatolt 2016. május 17-ei jegyzőkönyv a felszámoló nyilatkozataként azt tartalmazta, hogy az alperes által átadott iratanyag nem volt teljeskörű. Az elsőfokú bíróság a Győri Ítéltábla Gpkf.II.25.292/2021/2. számú végzésének indokolásában írtakra is figyelemmel kifejtette, a perben utóbb ismertté vált adatok szerint az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kötelezettségét maradéktalanul nem teljesítette, az adós iratanyagát teljeskörűen nem bocsátotta a felszámoló rendelkezésére. Mindezekre tekintettel alaposnak találta azt a felperesi álláspontot, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti feltételek teljesültek, ezért vélelmezni kellett, hogy az alperes vezető tisztségének időtartama alatt következett be a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet és ebben a helyzetben az alperes nem a hitelezői érdekek figyelembevételével járt el.

[11] A törvényszék az igazságügyi szakértői vélemény alapján a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét 2012. április 16-ai időponttal állapította meg, arra figyelemmel, hogy az alperes e napon értesült az adós ellen benyújtott inkasszó eredménytelenségéről. Rámutatott, hogy a vagyonsökkenés tényét és mértékét az adós társaság 2012-2015 év közötti beszámolóit, valamint az igazságügyi szakértői vélemény támasztja alá. A teljes vagyonszűkülést elszenvedő adós eladósodottságának mértéke 2012. évben 3.370.000,- Ft volt. Az eladósodottság 2013-ban 7.383.000,- Ft-ra, 2014-ben

52.538.000,- Ft-ra, 2015-ben 68.349.000,- Ft-ra nőtt. A szakértő a könyvelés és az erre vonatkozó könyvelési bizonylatok hiányában nem tudta megállapítani, milyen konkrét tranzakciók vezettek az adós követelésállományának csökkenéséhez.

[12] A törvényszék az alperes a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelősségét megalapozó magatartásként értékelte, hogy a szakértői vélemény és az alperes személyes nyilatkozata alapján az adós gazdasági aktivitása, bevételt szerző tevékenysége 2012. évet követően megszűnt. Az elsőfokú bíróság a Kúria Gfv.VII.30.419/2020/4. számú, Gfv.VII.30.223/2019/7. számú és Gfv.VII.30.235/2019/7. számú ítéleteire utalva arra a következtetésre jutott, az alperes részéről nem tekinthető felelős magatartásnak, hogy a gazdasági tevékenységet nem folytató adós fenntartása mellett abban bízott, lesz olyan üzlet, amellyel a cég megmenthető lesz. Az alperes a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (Számv.tv.) 3. § (8) bekezdés 4. pontja és 41. § (1) bekezdésében, valamint a Kúria Gfv.VI.30.315/2021/5. számú ítéletének [35] és [86] bekezdésében írtak ellenére a 2012. szeptember 12-én esedékessé vált, hatósági adóellenőrzés során megállapított, összesen 24.704.000,- Ft adókülönbözetre, adóbírságra, késedelmi pótlékra nem képzett céltartalékot, holott erre a 2012. évben elért adózás előtti eredmény még részben fedezetet nyújtott volna. Mindezek alapján megállapíthatónak találta a felelősséget megalapozó alperesi magatartás és az adósnál bekövetkezett vagyonsökkenés, illetőleg a hitelezői követelések teljes kielégítésének megghiúsulása közötti okozati összefüggés fennálltát is. Végül utalt arra, hogy amennyiben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelem fennállta nem lenne megállapítható, úgy a felperes ebben az esetben is igazolta a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti valamennyi, az alperesi felelősség megállapításához szükséges feltételt. Az alperes a Cstv. 33/A. § (4) bekezdése ellenére nem adott elő és nem bizonyított olyan körülményeket, amelyek a felelősség alóli mentesülését eredményeznék. A Győri Ítéltábla Gpkf.II.25.292/2021/2. számú végzésére utalva rögzítette, minden alapot nélkülöz az alperesnek az a hivatkozása, hogy a felperes adóbírsága, illetőleg az adóvégrehajtás lehetetlenítette el az adós társaság működését, mert a hatósági határozat jogszerűsége a jelen eljárásban már nem vizsgálható.

[13] Az elsőfokú ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését, másodlagosan megváltoztatását, a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét olyan igazságügyi szakértői véleményre alapította, amely az iratanyag hiánya miatt nem tekinthető aggálytalannak, ezért a törvényszék eljárása a Polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (Pp.) 268. § (1) bekezdésébe és 279. § (1) bekezdésébe ütközött.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében a támadott ítélet helybenhagyását, az alperes másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Álláspontja szerint a fellebbezés nem megalapozott, mivel a per adatai alapján az megállapítható, hogy az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kötelezettségének nem tett eleget. Az igazságügyi szakértői vélemény szerint a releváns tények (a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet időpontja, a vagyonsökkenés ténye és mértéke, a hitelezői követelés teljes kielégítésének megghiúsulása, az alperes felelősséget megalapozó magatartása és az, hogy ezzel okozati összefüggésben következett be a vagyonsökkenés) a perbeli adatok alapján is egyértelműen megállapíthatók voltak. Kiemelte, hogy az alperes a kiegészített szakértői véleményt az elsőfokú eljárás során nem támadta, annak érdemi kiegészítését nem kérte, a szakértő személyes meghallgatásán nem vett részt. Az igazságügyi szakértő részben a közhiteles nyilvántartások, részben az

adóhatóság által lefolytatott ellenőrzések adatai, valamint az adós volt felszámolója által rendelkezésre bocsátott iratok alapján készítette el szakértői véleményét. A törvényszék a bizonyítékokat a Pp. 279. §-ának megfelelően értékelve hozta meg döntését. Helytálló az is, hogy a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése szerinti vélelem fennáll, mert az alperes a Cstv. 31. § (1) bekezdés b) pontja szerinti kötelezettségének nem tett eleget. Az alperes a Polgári törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (Ptk.) 1:4. § (2) bekezdése alapján az irathianyra eredménnyel nem hivatkozhat, mert az saját felróható magatartásának eredménye.

[15] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást azzal egészíti ki, hogy az adós ellen indult felszámolási eljárásban bejelentett, nem vitatottként nyilvántartásba vett hitelezői igények összege 20.618.078,- Ft és 7.562,31 €.

[16] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp.376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy a kiegészített tényállás alapján az elsőfokú ítélet az érdemi felülbírálatra alkalmas, a fellebbezés pedig nem alapos.

[17] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és az arra előterjesztett fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta felül (Pp.370. § (1) bekezdés), így a felülbírálat nem érintette az ítélet azon megállapítását, hogy

- a bizonyítási kötelezettség jelen esetben a Cstv. 33/A. § (5) bekezdése alapján megfordult;

- és a törvényszék a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése mindkét eredmény fordulata, a vagyonsökkenés és a hitelezői követelések kielégítése más okból megghiúsítása esetében is megállapította az alperes vezetői felelősségét.

[18] Erre irányuló fellebbezés hiányában az ítéltábla csak a teljesség érdekében rámutat, hogy az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében írtakkal szemben a jelen eljárásban a Cstv. 83/R. § (4) bekezdése folytán a 2017. évi XLIX. törvény 17.§-ával megállapított Cstv.33/A.§ (5) bekezdése a vezető tisztségviselő mulasztásának esetére bizonyítási terhet szabályoz és nem vélelmet állít fel. Ezentúl a Cstv. 33/A. § (5) bekezdésének bizonyítási szabályából következően a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti megállapításhoz szükséges tényállási elemeket: a hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartást, a magatartás és annak eredménye (a vagyonsökkenés vagy a hitelezői igények teljes mértékben kielégítése más okból elmaradása) közötti okozati összefüggést a felperesnek elő kell adnia, a bíróságnak pedig tényállási elemként meg kell állapítania. A vagyonsökkenés bekövetkezte vagy a más ok fennállta (az okozat) nem azonos a vezető hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásával (az okkal). A vezető tisztségviselő hitelezői érdekeket figyelmen kívül hagyó magatartásaként nem értékelhető olyan tevékenység vagy mulasztás, amit a vezető tisztségviselő nem ebbéli, hanem tulajdonosi pozíciójából adódóan valósít meg.

[19] A Cstv 33/A. § (1) bekezdésére alapított kereset esetében a bíróságnak meg kell állapítania, hogy a vezető milyen összeg erejéig felel. A támadott ítélet rendelkező része ezt tartalmazza, de a törvényszék az ítéletének indokolásában ezzel kapcsolatos tényállást nem állapított meg, ezért az ítéltábla a tényállást e körben kiegészítette. A vezető tisztségviselő

felelőssége a kielégítetlen hitelezői követelések összegéhez igazodik. A felperes keresetében azt állította, hogy a jelen esetben ez 23.406.764,- Ft és 7.562,31 €. Az alperes ezt az állítást annak ellenére sem vitatta a kétfokú eljárásban, hogy a keresetlevélhez csatolt zárómérleg szerint a határidőn belül bejelentett hitelezői igények összege 20.618.078,- Ft, a határidőn túl bejelentett hitelezői igények összege 7.562,31 €. Ezért az ítéltábla a Pp. 370. § (1) bekezdésében írtakra is figyelemmel a tényállást a nem vitatott felperesi állításra és a fellebbezésben nem támadott ítéleti megállapításra figyelemmel egészítette ki.

[20] Az alperes lényegében azzal támadta az elsőfokú ítéletet, hogy az az irathiany miatt megalapozatlan igazságügyi szakértői véleményen alapul. A fellebbezésben írtaktól eltérően perben releváns tényállási elemek közül a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének vizsgálata során sem az objektív, sem a szubjektív időponttal kapcsolatos megállapítás nem kizárólag a szakértői véleményen, hanem az adós ellen folyt végrehajtás adatain is alapul. A törvényszék a szakértői véleményt a többi bizonyítékkal, így a közzétett beszámolók és az adós ellen folyt végrehajtás adataival egybevetve, a bizonyítékokat együttesen értékelve állapította meg a tényállást. (Pp.279. § (1) bekezdés)

[21] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében arra helytállóan hivatkozott, hogy az alperes a 47. sorszám alatti szakértői véleményre észrevételt nem tett. Az igazságügyi szakértői vélemény 70. szám alatti kiegészítésével kapcsolatban 83. sorszám alatt tett alperesi észrevétel mindössze az adós ingatlanvagyonának értékesítésével és ezzel összefüggésben a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjával kapcsolatban fogalmazott meg kérdéseket a szakértővel szemben, de azt nem állította, hogy a szakértői vélemény az irathiany miatt aggályos. A 47. sorszám alatti szakértői véleményt és a 70. sorszám alatti kiegészítést egybevetve az állapítható meg, hogy a kirendelt igazságügyi szakértő a könyvelési iratok hiányában mindössze arra nem tudott válaszolni, hogy a mérlegadatok szerinti ingatlankészlet miért változott, a követelésállomány milyen konkrét ügyletek alapján csökkent végül nulla forintra. Ezek a bizonytalanságok azonban érdemben nem érintik és nem befolyásolják a fizetésképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontjával és a vagyonsökkenéssel kapcsolatos aggálytalan szakértői megállapítást.

[22] Ezekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[23] A másodfokú eljárásban pervesztes alperest az ítéltábla a Pp. 364. § és 101. § (1) bekezdése alapján a feljegyzett illeték, a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján pedig a felperes másodfokú perköltségének megfizetésére kötelezte. A felperesi jogi képviselő díjáról az ítéltábla a fellebbezési ellenkérelemben felszámított díjjal egyezően a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003 (VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2), (5) és (6) bekezdése alapján határozott.

Győr, 2023. október 19.

Dr.Ferenczy Tamás s.k.

Dr..Szalay Róbert s.k.

Dr.Kovács Zsolt s.k

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró